

36. szám.
Szeptember 5 1874.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: Az I. nemzetközi hirdetési irodájában **Láng Lipót és társa, Budapesten, FÜRDŐ-UTCZA 1. sz. a.**

XXVI. kötet.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

FIRKÁLTA JÓKAI MÓR.

XI. Az a bizonyos dolog.

Gróf * S* barátunk egyike volt annak a vitéz »ezernek« a kikkel egykor Garibaldi kiszállt Marsalánál s elfoglalta Siciliát s a kikkrol most »I mille« regényét írja.

Természetesen magyar emigrans volt. Volt idehaza egy megátalkodott uzsorás hitelezője, a kinek kamatokban kétszer is lefizette már a tőkét; de azért a tőke magá csak fennmaradt. A kibujdosáskor a többi országos jók között ezt a derék jó hitelezőt is itthon hagyta s az aztán meg is siratta öt nagyon; s bizonyosan imádkozott is érte, hogy valahol meg ne lőjék s hogy az isten a dolgát nagyragigye.

S a hitelezők imádságát megszokta hallgatni az ég. * S* barátunkat nem lötték meg, ellenkezőleg az olasz kormány, vitéz tetteiért, kinevezte ezredesnek.

Ki örült ennek jobban, mint a jámbor uzsorás? Ő volt a legelső, a ki Magyarországról

gratulálni sietett ékes prózában a kitüntetett magyar vitéznek, tudatva vele, hogy még mindig nem felejtette el, sőt azt a »bizonyos dolog«, (értsd váltót) melyet a gróf nála hagyott, még mindig becses ereklye gyanánt őrzi, s alig várja, hogy azt neki sértetlen állapotban bemutathassa el anynyira, hogy nem resteli lefáradni Turinba, hogy azt a bizonyos dolgot (értsd pénzt) tőle személyesen átvehesse. Hozzá volt téve, mintegy nyomatékos fenyegetésül, hogy az illető nem restelendi, szükség esetén egyenesen magához az olasz kormányhoz fordulni.

Posta fordultával megjött rá a válasz.

A kérdéses uzsorás, ezen a dicséretes minőségén kívül, még az erdélyi provizoriumnál hivatalnok is volt. Valami adóbehajtó.

Olvassa tehát a választ.

»Hazafiui köszönetem nyilvánitom önnek azon önfeláldozó buzgalmaért, hogy azt a bizonyos dolgot, a mit 49-ben önnél

hagytam, mind ekkorig jól eldugván, megőrizte. Fölöttébb megörültem rajta, hogy ön szándékozik személyesen kijönni Olaszországba, hogy azokat a bizonyos dolgokat átvegye. Már szóltam Klapkának, Türrt is értesítettem róla. Csak jöjjön minél előbb: mindent készen fog találni.«

A jámbor adóbehajtó majd a fejét ejtette el ijedtében. Tudta, hogy az Olaszországból jövő leveleket imitt amott el is szokták olvasni. Ő már log! Épen akkor vadászott a rendőrség legjobban olaszországi ideális fegyverszállítmányokra.

Rohant a szerencsétlen a kapott levéllel a rendőrségre, feladta maga magát: hogy ő bizonyos dolgokat akart ugyan kapni odakin: de azok nem ágyuk, sem puskák. Alig tudta a boldogtalan tisztára mosni magát.

Hanem aztán többet nem is lépett levelezésbe emigrans ezredesekkel; ha még olyan felejthetetlen emlékek kötötték is valamelyikhez.

Ezóta megkapta már a bizonyos dolgokat: a másik bizonyos dolgokról pedig nem szól többé az irás,

XII. A Bacchus szobor.

A magyar emigráció, mint el van ismervé, nem keverte be a híret azzal, hogy alacsony kéregetéssel alkalmatlankodott volna a jó barátjainál. Élt, a hogy tudott s igyekezett magát hasznossá tenni.

Egy csapat emigrans Angliába készült Olaszországból s fogytán levén a pénzmagja: alig futotta ki, szűken szabva minden igényt, az utat odáig. Hát összetették a pénzüket s rábizák **S***-ra, hogy ő, mint legügyesebb sokat utazott férfiú, alkudjék meg belátása szerint valami hajóssal, a ki őket elszállítsa Angliába s az uton ellássa valami szegényül. Kilátás büzhödt vizre, kétszersültre és száraz halra.

S** barátunk szétnézett, keresgélt, utoljára talált egy szép antik Bacchus szobrot, a mit épen akkor ástak ki Pompéjiből, az megtetszett neki, odadta érte a társaitól összeadott utiköltséget s hazavitte nekik a szobrot.

»Nézzétek ezt a pompás Bacchust, a mit a pénzeteken szereztem!«

No képzelhetni azt az egyetemmes zsinatot, a mi erre támadt.

Azoknak hajó kellett volna, s kaptak helyette egy Bacchust.

»Ne zúgolódjatok; biztatta őket S** barátunk, jó lesz ebből.

Odavetődik egy angol mylord. S** barátunk ismeretséget köt vele. Az meglátja nála a Bacchus szobrot. Beleszeret rögtön s igéri ötszörös árát annak: a menyinyin S** barátunk vette.

De már most hát jó üzlet lesz belőle még is.

Az ám: S** barátunk azt mondta rá, hogy »nem eladó.«

Ettől még jobban belebolondult a mylord, s igérete mázsa számra a sterlingeket érte.

S** barátunk elvégre azt mondta neki: hogy igaz gentleman nem szokott nyereszkeskedni, különösen nem a barátjain. Hanem ha már olyan nagyon megszerette azt a szobrot a mylord, hát tessék elfogadni ajándékba.

Ott van ni! Most már aztán, se szobor, se hajó!

Dehogy nincs hajó!

Az angol mylord úgy meg volt hatva a nagylelkűség által, hogy **S** barátunkat és emigrans társait mind fölszedte a saját yachtjára s úgy szállította el Angliáig; s utközben büzhödt viz, kétszersült, száraz hal helyett pezsgővel, pástétommal traktálta őket egész Southamptonig; s még Angliában is gondja volt rájuk. kit ide, kit amoda elrekomendálván.

Tehát még is jó volt azt a Bacchus szobrot megvenni.

Emlék

Jaj be szép az a kis péklány!

S minő szép a neve: Róza!

Arca piros mint a rózsa.

Látnátok csak ebéd után!

Menyi báj és menyi kellem!

'S világos, hogy engem szeret:

Tőle vettem ma kenyeret

'S benne emlékhaját leltem.

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

Gróf Eszterházy, egykori híres egri érsek-ről beszél a hagyomány néhány adomát, mely meglehetősen jellemzi a főpapot, ki egyszemélyben született »nagy ur« is volt.

Egyszer a többek közt ügyesbajos dolgai végett Bécsbe utazott fel, még pedig vasutak hiányában a saját gyönyörű fogatán.

A mint Bécsben az údvarhoz hajtatott, a császár egyik ablakból nézte az érsek kitűnő négyes fogatát s midőn az előtte megjelent, a császár tréfásan jegyé meg:

— Valóban eminentiádnak olyan gyönyörű fogata van, milyennel az egyház legelső feje, Krisztus urunk sem dicsekedhetett.

— Nem is született ám az Eszterházy ágyból! — válaszolá a büszke főúr.

Az egész birodalmában csak egyetlen egy ember találkozott, ki a hatalmas főpapnak nem csak visszaszólni, de vele dacolni is mert. Ez az egyetlen egy ember pedig nem volt más, mint egy egyszerű falusi plébános, a miért őt nem hogy haragjával sujtotta volna, sőt becsületében részesítette.

Egyszer e következő levelet küldte a plébánoshoz:

»E hó 15-én dél. e. 11 órakor jelenjen kend meg Egerben. Gróf Eszterházy érsek.«

A plébános megkapván a levelet, szépen a fiókjába tette és várta a kitűzött napot.

Mikor az elérkezett, a plébános kocsira ült s hajtatott Egerbe és megérkezve, először is beszállt a »szarvas«, hozatán felballagott a városi hatósághoz, ott pedig egy bizonyítványt állítatott ki magának, hogy ő ekkor és ekkor déli 11 órakor Egerben volt. Mikor a bizonyítványt megkapta, szépen visszaballagott kocsijához s a mint jött, úgy haza is hajtatott.

Az érsek másnap a falun utazott keresztül s midőn a plébános lakához ért, megállította kocsiját és mérgesen bepnyitott a plébánoshoz.

— Hát kend miért nem fogadta meg parancsomat, a mit világosan megirtam kendnek ez előtt egy héttel?!

— Eminentiad! én a parancsot hiven, becsületesen teljesítettem, a mit hiteles bizonyít-

vánnyal is igazolhatok — monda a plébános, előmutatva az érsek levelét és a bizonyítványt is.

Az érsek elmosolyodott és szónéklül távozott. Persze az kimaradt a leveléből, hogy: az »érsek előtt,« »jelenjék meg kend Egerben.

Meg hallotta az érsek, hogy az ő daczos plébánosa haldoklik. Hirtelen kocsira ül és kihajtat nozzá. Midőn benyitott a haldoklóhoz, az már csakugyan az utolsó lélekzeteket szivta. Az érsek részvéttel ment ágyához.

— Részesült-e kend minden szentségben? kérdé tőle szeliden.

— Oh nem, eminentiad, egyben nem részesültem; — nyögé a haldokló.

— És melyikben nem? — kérdé az érsek megütődve.

— A házassági szentségben — susogá a haldokló s a fal felé fordulva meg némult örökre.

A CZINKE ÉS A BOGÁRHAD.

(Mese.)

Régi dolog, hogy a bogár
A salonban is port kapar.
Meg hogy sohsem lesz oláhból
Még érzelemben se magyar.
Mehádia szép védékét
Előtökbe én nem tárom.
Gondolhatni, hogy szép lehet,
Mert sok vendége van nyáron.
De az idén bús esztendő
Jött erre a szép országára;
Kiaszott a búzavetés
A fagy szállott a borágra.
A hol pedig nem volt aszály
Sem utja a fagyos szélnek;
A megmaradt szép vidékre
Bogár csapatok jövének.
Magyarország alvidékén
Ilyen hely volt Mehádia,
Meg is lepte hamarosan
A hős bogár ármádia.
Hogy a madár kivesz nálunk,
Az országon régi átok.
S hogy mily szomorú a vége,
E meséből láthatjátok.
Mehádián túrt a bogár,
Kidagadt rá a föld szinte,
S kár, hogy e fürdőben nem volt
Csak vagy három magyar czinke.
Az elhözött bogárhadnak

Rakonzátlan jókedve lett.
 Pöfödten uralkodtak a
 Három czinke madár felett.
 Vígalom lön. Együtt tánczolt
 Szúnyog, dongó, darázs, muska,
 Talp alá a kalamajkát
 Kilencz barna tücsök húzta.
 Legelől a szarvasbogár
 Ugrálta a mintatánczot.
 Vad tombolásán a padló
 Akárhányszor vetett ránczot.
 Utánna a hős bogárhad
 — Áldásrontó féregfajta —
 Hogy magyar búzán hizott el
 Meg is látszott mindjárt rajta.
 Öklözcstől reng az asztal,
 Ömlött a bor, folyt a vodka,
 S felordít a vezér bogár:
 »Szóljon most a czepepolka!«
 Fészkeből az egyik czinkét
 A vad lárna felzavarta.
 Búsán nézte, a bogárhad
 A salon-port hogy kaparta.
 »Csárdást!« — szólt a primtűcsökhöz,
 S a mint a banda ráhuzta,
 Vad mér-ggel felé rontott
 Szúnyog, donyó, darázs, muska.
 A madár haragra lobbant,
 — A mit a bogárhad nem várt —
 Nyakoncsipte szép szerével
 A leghősebb vezérbogárt.
 S hogy a vezér le volt sujtva,
 Megszaladt a féreg, bogár,
 S csak a lyukból merték nézni:
 Ott van-e az czinkemadár?
 Mind elbújtak, de futtában
 Leragadt lába a porhoz
 S onnan czinczogott kínjában
 Popovics a bogárörvos.
 Azt a derék czinkét pedig,
 — Ez is ocsmány bogár-bosszú —
 Feladta az öreg sasnak
 Nix-Vonító s Kaláneszku.

* * *

Gondolhatja mindenitek,
 Lesz esze az öreg sasnak,
 S több czinkét küld — rendet szabni
 A lázongó bogárhadnak.

Döflant.

Betürejtvény.

Mit tesz a kecskeméti házon ez a négy
 betű S. P. Q. K.?

»Saját Pénzén oQul Kecskemét.«

Tallérossy Zebulon levele

Abideuvaró Abdambhoz!

Tekintedezs barátom uram.

Ez mar mig izz impertinentia! In aztat
 nem fogom eltűrni, hogy egyini minimüsége-
 met valaki itten kifigurazon!

Tesik csak elkipzelnyi azt az injuriat! Fogja
 engem karon barátom az Ivanka Imre: »Gyere
 csag, barátom Zebi, viszem tigatedet olyan tarsa-
 sagba, ahol egiszen othun fox magadat ta-
 lalnyi.«

Persze hogy mentem mingyar. Vite enge-
 met egyenest Karoly-kaszarnanak. »No no, —
 mondog neki — csag nincsenek velem valami-
 nő gonosz szandikaid? Ezt a hazat mar ismer-
 rem belülrül.«

»Ne fily te semit, csag te gyere!« Men-
 tem.

Megkerültünk Karolykaszarnyat, akit kor-
 many olyan szipen körülkeritete posta is tele-
 graf palotaval, hogy valamikép el ne szökje.
 Melikuczabul mentünk egy másik nagy hazba.

»Nono, mondok megin, csak nem akarod
 engemet netalantan lutheranus oskolaba vinyi?
 Van most vacatio, in nem tanulom.«

»Csag te gyere, mongya nekem Imre. Is
 viszi engemet, richtig, lutheranus oskolaba, a
 nagy zalaba, a hol tanczolnyi tanulya felnyött
 fijatalsag farsangon valaskülömbsig nélkül.

Hat oda belipünk. Mar akkor vot ot sog
 ember, kicsi, kabatos, nagy, öreg, barna, reve-
 rendas, kopasz, haragos, virito, eczoval minden-
 file. Többnyire pap. Vajon kít gyütek ezek el-
 tetemnyi?

Amint belipem, fogagyak engemet nagy
 hozsanaval. »Ilyen Tallérossy Zebulon bacsil
 ilyen! halyuk! tegyünk meg ötet vicze elnyök-
 nek! stb. stb.«

Nem tutam hova lenyi nagy megtisztelte-
 tésül. Geduli karonfogta engemet és maga
 melé ültete. Edig jol van.

Hanem a mikor sikerült csendet eszközo-
 nyi, csak felalya egy úr, is elkezdi szonokolnyi.

Csak halgatom, csag halgatom. Aztan ni-
 zem köröskörül, hatam megé, asztal ala, min-
 denüvi. Először azt gondoltam, hogy in beszi-

lem. Pedig halgatam. Mas beszilte. Staturaja volt neki Ezsaué, de hangja Zebuloné. Mi akarja az lenyi? Hm! Ejnye, disznozomata! Hiszen ez engem csufolya!

Resteltem dolgot.

Semid az, gondolom magamba, akarja maganyak csinyalnyi juxot. No hat telyen neki kedve.

De azutan felalya egy másik! az pedig volt pap. Az izz tökiletiesen utanoznyi kezdi zenyim dialectusomat. Keztem magamat irezni roszul. De azir csinyaltam hoza ideş kipet, ne lasanak, hogy haraxok.

Gyün harmadik. Dettó; negyedik még jobban lefotografirozta beszidben. Ez mar volt nekem sok. Felugrotam zasztalra, topantotam labaval kalamarisra, hogy szerte locsant izz, kiáltotam:

»Halyanak a zurak! Hat azir magok öszegyüttek Arvabul, pokolbul, mindenüen, — hogy iteny szeginy öreg emberbül figurat csinalyanak? Mid? Engem iten kimimikaznak is aztat nevezik protestans autonomianak? Hat ilik az ilyen tisztessigezs emberektül? Szigyenkezünk magunkat, fuj!«

Igy megatam nekik! De csak gyüjön nekem még ez az a Ivanka szemem elé!

Maradom Tekintetes barátom uramnak méltó elkeseredet szívü alazatos szolgálja

T. Z.

Lehetetlenségek.

A „Magyar Állam“-ban három okos sor jelent meg.

A rendőrségnek sikerült négy nap alatt két egész csirkefogót kézrekeríteni s ez idő alatt csak harmincz becsületes embert fogtak be.

A „Mátyás Deák“ szerkesztője még nem akasztotta fel magát.

Szerdai helyi Kálnán holttestét még nem loptak el a temetőből.

Egy magyar mágnás fedeztetett fel, ki meg lehetőszen beszél „magyarchul.“

A kolozsvári dalárünnepél tartama al tt ezer akó bor sem fogyott el egészen.

A színházi ügynek még mindig akadnak balekjei.

A magyar államvasutak kétezer hivatalnok közül három sikerült vizsgát tett a magyar nyelvből.

Egy pesti Hausherr egy éhenhalással küzdő családnak elengedett háromnapos lakbért.

Műszabaf.

(A GYÖRBEEN GYŰLÉSEZETT TERMÉSZETVIZSGÁLÓK JÖVŐ SZÓTÁRÁNAK AJÁNlja A SZARVASI BORBÉLY.)

Eső. — Mennyből való lajtorja nélküli jövedék.

Zápor. — Por nélkül porzó zuhogó nedvjövevény

Villámcsapás. — Tünedékeny fényretyegés.

Levegő. — Harapatlan semmi.

Felhő. — Könnyező gáztöleményü sohajlebegvény.

Szívárvány. — Hétszínű fehérség.

Füst. — Bolyongó gombolyag.

Szél. — Szeszélyes futamat.

Fű. — Láthatlan növedékü zöldség.

Széna. — Lelkünk porhüvelyét repítő párak számára zöldelő tüskés virulmány.

Mocsár. — Brekegő lelkek folyományos állománya

Jégeső. — Kopogó fagyományhulladék.

Áradás. — Tolakodó hivatlan nedvendég.

Árok. — Hosszankeskenyen futamodó ürességü ásvány.

Por. — Sártényezőjü mell-ülledék.

Csillag. — Tünesével földi lelket más világra indító fénynök.

Nap. — Mosolygva lobogó herbathé hatású dideregtelenítő állatag.

Kitüntetés.

A nemzetiszínház fedelén van egy lyuk, melyen nagyobb alkalmakkor a nemzeti vagy- a gyász lobogót kiszókták tűzni. Most már, az új épület ha elkészül, e lyuk ott tökéletesen kárba veszne; de — mint biztos forrásból értesültünk — a nemz. színház igazgatósága e lyukat érdemrendül a »Magyar Állam« szerkesztőjének szánta, elismerésül az Államban megjelent alapos kritikákért.

Lövéspróba.

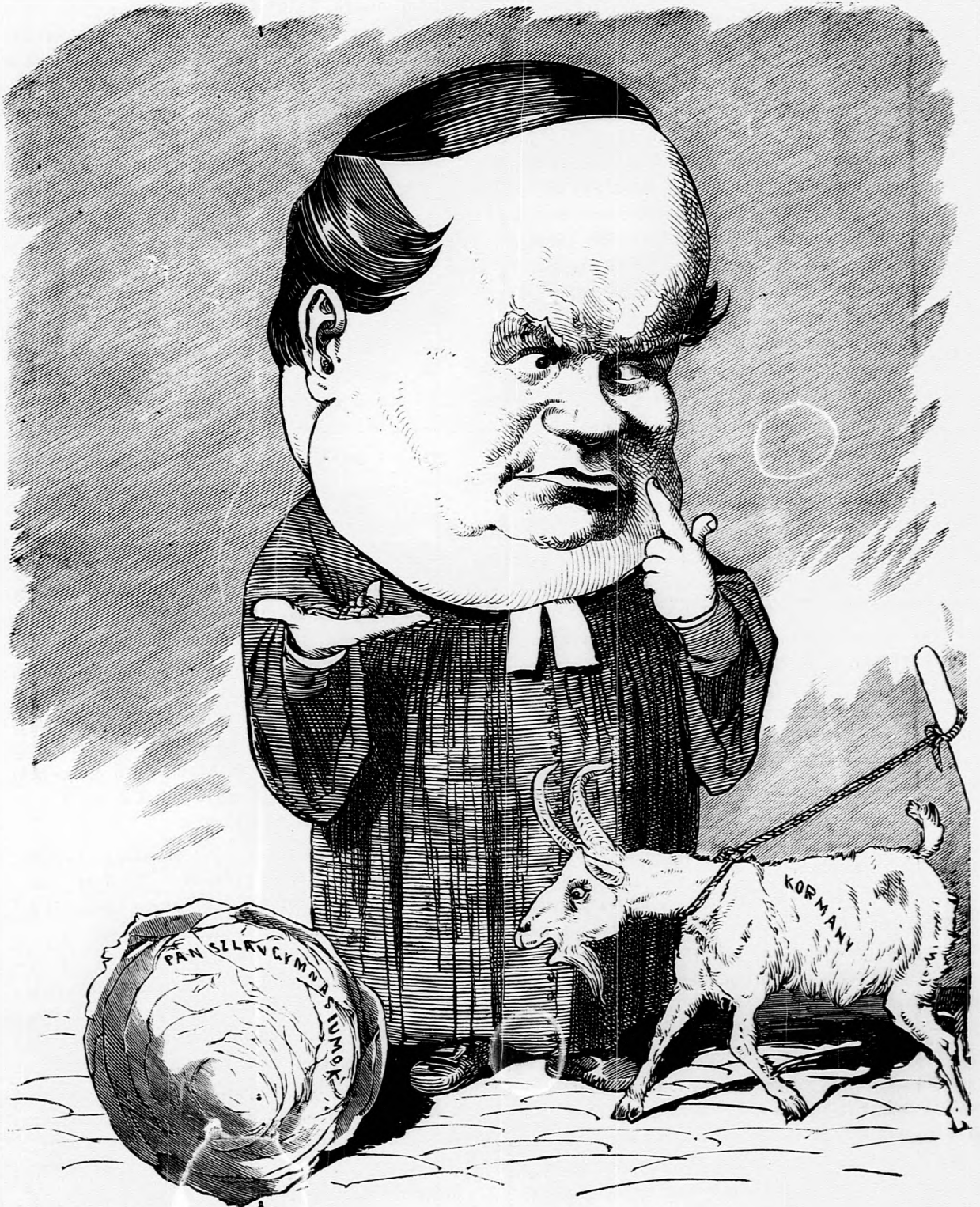

Osztrák generalisok. Már most melyik a legjobb lövés?

Krupp. Ez ni!

Herkules a válaszuton.

Gedvli. Már most hogyan eszeljem ki, hogy az a kecske is jól lakják, a káposzta is megmaradjon?

Hogy él a trabális (stabális) tiszt?

— Egy életunt baka naplójából. —

Vala pedig vitéz Johan Kurucz komisz kenyér- és bagó-rágó, nem különben sűrű füllentések és még sűrűbb, káromkodások, de leges legsűrűbb pálinka ivásokban gyönyörködő kecskelábu vitéz, vulgó baka. Hasonló képességekben és jeles tulajdonokban bővelkedett század parancsnoka, is »kapitány ur Karakán«. Mindkettőt mint volt honvédet sorozták be az osztrák hadseregbe, hol az istenadtáknak körülbelől 1859-ig »Kossuth kutya« volt legtisztességesebb címök.

Karakán mint diák csapott fel a haza oltalmára, Kurucz uram pedig (származására nézve telivér nemzeti szerecsen, paraszt nyelven: cigány) székérhez lánczolva vitetett a szegzárdi megyeházához, s midőn az alispán kérdené: Mi járatban vannak? a helység bírása kalaplevéve felelé: — »Önkénytest hoztunk, tekintetes uram!»

Az exdiák besoroztatása után nemsokára hadnagyrangra, a 66-i hadjárat után pedig századosná leptettetett elő. Vitéz Johan Kurucz egész avancementje pedig csak abból állott, hogy ta (qua) hornistából virtiglinek (wirklich) forslárgoltatott, s kitöltvén a 10 esztendő, 8 évre ismét kapitulált (igy okoskodva, »ha a nimet lerágta husomat, egye meg a csontomat is«) miért is nagy nagy ménkü »sohnapz krájczt« tüztek mellére (rézkeresztez, német nevét onnan nyerte, mert nem vitézségért, hanem azért nyerik, hogy az ilyennel feldiszipített vitézek a pálinka bekebelezésénél nagy buzgalmat szoktak kifejteni,) s a véletlen ugy hozta magával, hogy az egykori honvédbajtárs századához került, mely fölötti örömét nem is késett a következő szavakban kifejezni:

— Bizony kapitány úr! ha körülnézek, hát bizony csak azt találok, hogy a regimentben mi ketten vagyunk a legvénebb — marháka.

A gonosz nyelvek azt suttogák, hogy a régi pajtás tenyere két hétig meglátszott a vitéz ur arczképin, melyet ő bagóval iparkodott eltitkolni.

Egy szép reggeli raportnál azonban ily szavakkal adá elő kérelmét:

— Jelentem ássan vitéz kapitány ur, hogy biz én meguntam a nimetet szolgálni, és hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, még ehhez a istenverte Dalmáciához, hol még a kapufélfá is köbül van, sem fülük a fogam, s miután »rangaszérszámom« mai napság letelt, hát biz én ki venném azt az ezer kétszáz forintot, a ki dukál, meré azt tetszik tudni, hogy nem bagóért szolgáltam a nimetet.

A trombitás óhaja teljesült, megkapta »obsitját«

de a pénzt kapitánya magánál tartá s ily szavak kíséretében adott át neki 50 frtot:

— Kedves barátom, ihol van öt tizes bankó, végy rajta tisztességés czivil ruhát s miután csak a pénteki hajóval indulhatsz, a többit majd csak elutazásod előtt adom át, először, mert ismerem korhely természetet, másodsor, mert eltalálná valaki lopni.

— Köszönöm ássan, vitéz kapitány ur atyai gondoskodását, mondá hősünk a bankjegyeket nádrágzsebébe gyürve, de másnap reggel már ismét rapporton volt s meglehető boros hangon ezen lakonikus kérelmet hozta elő:

— Kérek ássan pénzt!

De erre már a százados is kijöt flegmájából:

— Szedte vette korhely gazembere stb. (ezen »stb.« azt jelenti, hogy ezután következett egy 2 árkusos bibliai idézet és Kurucz úr nemzetség fájának elreztitálása) nem adok — punktum.

— De kapitány ur, csak nem akarja, hogy éhen haljak meg?

— Hát te istentelen! hová tetted, a mit tegnap adtam?

— Kérem alássan tegnap, mikor kimentem, parancs utan földimmel Boskoviccsal a városba, hát egy istenverte kondignációs deszkakalapu paraszt nem akart kitérni. Én hát, a mint elakarom kerülni, ugy belé botlottam, hogy a diga egy auzlógba esett, mire az auzlóg, kalap, no meg a fej is egy kicsit ki lyukadt. A butikásnak, mert lármát csapott, be igazítottam a száját két tizes bankóval, — adtam, tmert ellett. — Azután földim még világ életébe nem evett fekete kavét, — fizettem neki husz poreziót, és így elment egyik forint a másik után az utolsó vasig — ki erre — ki arra.

— Az ám, akasztani való lókötő, elkorhelykedted; de nem vagyok se apád, se gyámod, — kiadom pénzedet hogy többé a nyakamra ne jöjj, azután bánom is én, akár mit csinálsz (ismét egy csomó bibliai idézet.)

A rákövetkező napon Kuruczunkat ép a menázs; kiosztásnál volt szerencsénk láthatni, finom hofehér kabátban s oly feszes sötétkék nadrágban, hogy saját mondasaként, a bolha is sirva ment el allatta. Hosszu veres zsinóron selyem pincset vezetett (20 frton vette), elefánt csont fogantus halcsont pálczát forgatott gyűrűvel megrakott ujjai közt, szóval a tegnapi trombitást minden paraszt signore cadettonak nézte, mely címet ő kegyeskedett is elfogadni.

Megemlitendő még hogy sapkája körül volt tüzködve »börzsönyivel« (Virginia-szivar) nem különben mellén is egész trafikot hordott.

Földije, Boskovics egy hórihorgas cigány úgy követte, mint a »pajkos diákokban« előforduló angol lordot »Fleck« a csizmatisztító, — ő is kapott tőle órát, gyűrűt és — új sipkát, fogai között ő is virgonait tartott, hanem azért »more patrio« lehajolt egy, egy szivar végért, mely cselekedetét prinzcipalisa nem győzte eléggé dorgálni.

— Mit esztek fiúk? szólott atyáskodó hangon, a tűzhelyhez közelebb lépve s müértöleg be pillantva a főző edényekbe, — Pfu! granátmars! (tészta-nem) nem kívánja se testem se lelkem. Ha még is kötött gombóc voltna, — tevé hozzá nyelvével csettentve, az már betenné az ajtót, mert ez az én lajbspajzom, de nem is tudom, ti mindig csak oly komiszul főztök: rizsi, bizsi, csakompak, macskadara, no meg granátmars. No majd megraktállak én benneket. Mennyi is a légszám (létszám) vagy magyarul mondva: stand. 120? jó! hozzátok a legközelebbi traktérből ugyanannyi porczió paprikás csirkét, ezt a moslékot pedig öntsétek ki, mert ha soká nézem, biz Isten! halva születek mingyárt.

— Nem addig van a! szóla fel a konyhában levő legmagasabb földi méltóság: a napos káplár, — osszátok csak ki, mert Kurucz uram főztétül alighanem felkopik az állatok, a ki jobban cselekedné ha áldomást fizetne, hanem ahhoz, úgy látszik, nincs kurázsi.

— Ejnye mi a rosz seb! pattant fel ez, nadrágzsebéből egy csomó bankjegyet kirántva, 4 rétes ember (dologra menő)! ide! lehol van egypár krajczár, s átnyujt olvasatlanul egy márék bankót, teli kell a vizes csebreket hozni borral.

Oly iszonyu »éljen!« - kiáltás között talán meg Árpád apánkat sem emelték vállukra őseink, mint a nagyilekü Moecaenást a kannai menyegzői jelenet ez ismétlése alkalmával a szomjas vitézek. A Moecaenás pedig kézzel lábbal iparkodván szabadulni, nem egy őt felemelőnek zuzta be orrát, s üté ki fogát, végre nagyot nyekkenve a földön, megmenekvék, intézkedést is tevén rögtön, hogy 120 adag paprikás csirkét hozzanak a legközelebbi korcsmából, de a kiküldöttek azon Jót-hirrel érkeztek meg, hogy a »korcsmáros nem hiszi.«

— No nem baj, inte kezével hősünk, holnap is nap lesz, hanem azt a bort hozzáátok hamar. Nem ugyan azért, mitha nagyon kívánnám, mert most csak orvosságnak iszom. Képzeljétek, tegnap hogy a kaszinó ártányán (áltán,) ülök, jött egy erős luft czugam, és olyan aromát (reumat) kaptam, hogy most azt kell kurálnom.

Két óra mulva a mogorva ábrázatu napos káplár hivatalosan szigoru arczát felcsérélte a csendes buta-

ságba átmenővel, s egy magában járta az albán husvétitánczot, mely tudva levőleg minden zene és énekszó nélkül megy; — azonban még is erőt vett rajta a hivatalos buzgóság, midőn lenn az udvaron a trombita meg harsant, s nagy ügygyelt bajjal kihajtá a legénységet »bagnét fektézani,« kik nem nagy örömmel hagyták ott a maradék borocskát.

De hisz oly szurony vivást sem látott ám Europa, mint ez volt! eleinte meg elégedtek azzal, hogy iszonyu »auszfallokat« csináltak, azzal egy kicsit összeverekedtek, egyik sor a másikra rohant s egymást menthetlenül agyonverik, midőn észrevesznek egy csomó lepedő faszoló jágert, általános »hurrah« s vérben forgó szemekkel rohannak rájuk. Azok fegyvertelenek lévén, természetesen vitézül el ináltak. A zajra oda siet egy karcu hadnagyocska, kit a retiráló jágerok eltaposnak, az üldöző baka sereg pedig keresztül rohan rajta irgalmatlan patkó nyomokat hagyva a jobb sorsra méltó halandó hátán. Végre a kapu öröknek volt annyi eszök, hogy bezárták az ajtókat. Erre rohamot akartak intézni s tudja Isten, hová fejlődött volna az esemény, ha Kurucz uram a kantinból történetesen ki nem tántorog kutyájával, s odanem kiállt:

— Adta sok rohadt embere! a ki részeg az menjen haza, utánam!

A következő napon hősünk a színházban páholyt bérelt, s ellátogatott a népesebb kávéházakba, hol földije meszely számra itta a »maraszkinot.« Kurucz ez alatt billiárdozni tanult, posztót lyukasztva, dákót és tükröket törve, sőt végre oly helyre is bemert menni, hol tiszték voltak. Itt azután megmutatta, hogy ki a legény a csárdába, pezsgőzött és dobálta a pénzt, nem győzött boszankodni földije felett, ki a »tiszturaknak miatta« nem merte őt követni, hanem csak az ablakon keresztül nyelte a száraz kortyokat.

Sőt annyira ment bátorsága, hogy »Eizenbeisz« hadnagyot, — ki is álldogálván és fogait piszkálgatván az utcza sarkon, egyszóval lopván a napot, — leereszkedőleg vállon veregeté:

— No amicze Ánczlivájisz: hogy vág a bajusz?

A bösz hadaknak nagyja dühösen üte kardjára:

— Ehre Er das Portepé, was selbst unsere Majestät der Kaiser trägt! Nichtsnutziger Kerl!

— Ah! válaszóla Kurucz joakárolag — piszli nixnuczig, max nix, wird vidrum gsund, ik vár auk fir morgen Spitaly, arcz vár miczfik hat mir ferfluht vénig kancza (ganze Pordion) keben (Körülbelül ezt akarta mondani: kicsit roszul van (nixnuczig)? sebj! majd megjön az egészsége; én is négy hónapot tölték a kórházban

hanem az orvos hunczut volt (miczfik-Mistvieh) kevés egész adagot adott.)

De amicze! ha meg nem sértené baráti szivességemet, itt a butikába jó bort mérnek ám nagyon, az pedig sok nyovalának beteszi az ajtót. — No so se iszunk már? mert hát én nem akarok így vagy amúgy — ezt vagy amazt — hanem mert jó szivem van. T. i. ő fizet

Eisenbeisz ur arczáról oszlani kezdett a fölénynyel telt nemes harag, a homlokon fenyegető vést hirdető redők lesimultak, tört monokliját szemére igazítá, három szálból álló bajszát pödörgeté, mosolyogva füzé karját Kuruczéba, s nyájasa mentegetve magát, előhozá a hónap végét »a slapramentstagot« (a legalaposabb ménkü) gázi levonást, bandára, uniformírungra, s betértek a korcsmába, hol végig ették legalább háromszor az étlapot, s ittak mindenféle folyadékot.

A pezgőnél Kurucz által »Bruderschaft« hozatván indítványba, az csak úgy fogadtatott el, midőn ez megfogadta asszentálása órájára, hornista becsületére, hogy a holnapi gőzössel elhagyja ezt a görbe országot.

Az elválás nagyon érzékeny volt. Hősünk könyvelt szemekkel tön ünnepélyes fogadást, hogy halála után egyedül kedves barátját Anczlivajszt teszi általános örökösévé. Addig is ígért neki emlékebe egy aranyórát. De hagyjuk öt magát beszélni.

— Nagyon kedves óra, földmarsal Svarcz embertől (Schvarzenberg) kaptam, otthon van a kopsztoromba (Kopfpolster) bevarrva. Szalma-kompániánál, (Somma-Campagna) egyszerre 12 francia lovas sas-ször vette körül a tiszturat, (óh hadnagy ur még akkor a porban játszott) a mellette lézengő kulazérok elszaladtak Veronába kurázsit faszolni. De ott maradtam én, kirántottam fasin-messzeremet, aztán hajrá! Nyolcztat levágtam egyszuszra, hogy csak a hátuk közepe maradt meg, kilenczetgulyáshusnak aprítottam, teczik tunni csak a fejüket ütöttem »furt Krisztusig«, hogy megne sántuljanak, hármat elcsiptem közülük elevenen, egy nyavalást pedig, ki ferdén állva kérte a pardomot, eleresztettem hirmondónak, hanem előbb kicsipkéztem a fülit. Szegény gyenyeráris! holtja volt rökönnyödvé.

Kedves fiam, mondotta, urrá teszem még az unokáid unokáit is, princeszint fogsz feleségül elvenni, a mint ki kaptad az obsitodat, azt én mondom s ezzel zsebébe nyult. jaj! mondotta, annyira megijedtem, hogy egy krajczár sem maradt a zsebemben, de se baj, ezzel markomba nyomta aranyóráját, fogadd ezt kedves fiam háladatosságom álógául, mig ígéreteimet be nem váltom. másnap eljött kovártélyomra

prezentbe (vizitbe). No a mi az ígélet beváltását illeti, arra csak azt mondom, hogy hunczut a nimet.

Ezzel megtörlé szeméit az oda lopódzott könyvektől.

Másnap a hadnagy ur nagyon »launés« volt. Gyomor égésről és főfájásról panaszkodott, szóval a legmagasabb foku »Katzenjammerban sinlődött.

Kuruczuram pedig elment még egy kicsit »széjjel nézni.« Az elválás után történetesen a hamis kártyásokkal ülvén le ferblizni, azok el miskuláltak megmaradt pénzét, óráját gyűrűit, s mikor már csak »hozomra« kezdett játszani; kitették a szűrét.

Hessen-Homburg, s Baden-Badenban az ily esetek okozzák a legtöbb öngyilkosságot!

A mi trombitásunkat is hasonló sors érte volna?

Korántsem, reggel már raporton állt, jelentvén:

— »Hornista Johán Kurucz jelenti alásan, hogy berukkolt a kompaniához!«

S midőn kapitánya atyailag kérdené; »mért dorbézolta el, a miért 8 évig oly nehéz körülmények közt szolgált? fejét büszkén hátra vetve válaszola:

— Legalább egyszer meg akartam próbálni, hogyan élnek a trabális tiszt urak. . . .

Több év folyt le ezután. Kedves kapitányát más ezredhez tették, s midőn nem rég a trieszti halbakon egy hazánkfia e szavak kíséretében nyomott volna a markába borraivalót:

— Földi, látom, hogy öreg katona, mondja csak jobb most szolgálni, mint régen?

—Haj! haj! uram felelt sóhajtva a vén sas, hajdan ha a szegény baka meg szorult, bekopogtatott kapitányához. — Mi bajod van fiam? kérdé ez. — Elfogyott a tejér ruhám, ha kapitány uram pár forinttal segítene. Megsodorította erre a bajuszát s elővév é tárczáját, mondván:

Adok fiam, adok, és adott.

Most? . . . az ilyen olyan adtának, kutyafáját a gyükerinek, se bajusza, se pénze.

Kaczagány.

Eredeti távirat.

O Eettelko meghold, Shies hozso mert Holnop Temetig Regel Wponot Wartag O teh Feleshegt ==

Antonia.

Óda a csizmám talpához.

Ó csizmatalp te! sok taposás miatt
Szétnyűtt, kopott bőr: mennyi magyar visel
Fent, honszerelmének karóján,
(Elvi hűség jeleként) mind zászlót!

Igen! az elv most, — mint te, — el is kopik;
Igélni ezt és tenni amazt lehet:

A támadt hézagot befoldja,
Elveden a közösügy csiríze.

Alkotni törvényt, okszerüt és ujat,
A gyáva többség képtelen és gonosz;
A régi meg idő s viharban,
Kopva nagyon. No tehát befoldja!

Igaz, néhányszor ujat is alkotott:
Közös quotát, meg oszt' delegátiót.
Altotmányunk talpát kilökte,
Csizma helyett kiszabott pár — bocskort!

De várj! Soká nem fogsz te fejünk felett
Lebegni már, mint állapotink jele.
Talán fölébred már e nemzet s
Sárba doband hiveddel együtt!

Spiritus.

MÚFORDÍTÁSOK.

Kórista (férfi énekes) = Kandalló.

General bassus = tábornoki alhang.

Diplomata = oklevelész.

Ad majorem dei gloriám = a major urnak a di-
csőséges istene.Beati, qui in domino moriuntur. = Boldogok a
móriak dominóban.Admodum reverende pater. = Divatos reveren-
dáju páter.

Az »Üstökös« eredeti okmánytára.

Bánfalván ilyen korcsmaczégér látható:

»Hó Megájj

»Ez lyó bor itt«

Emlékfelirat.

ITT NYUGSZIK N. FLORIAN

Ei küzdött mindig a gőz ellen.

Született mégis 1836 a gőzkocsin
Mehalt mégis 1873 a gőzhajón.

V A L T Ó .

Norápi Benke Sámuelről.

1873

Vasári helységben Lakó fizessen _____

ön _____ ezen első váltónál fogva

Bálint Mihál vett 65 f. vagy rendelet _____

Értéke Egy tarka velés tehén s tegye _____

számvitelbe tudósítvány _____

Bizonyítja Norápi hegységben Lakó

Mészáros Ferencz. Bolla István.

Szerkesztői subroza.

— A nagybecskereki posta egyik kezelő tisztjének vettük a manupropriát. Az igaz, hogy ember legyen, aki kitalálja a mi voltát; de azért halhatatlanságot ő az »Üstökösben« még nem érdemel; — »Sára néne. Borsa néne.« Egyszer valamikor, de simitva kissé. — Valaki beküldte hozzánk a temesvári vasuti vendéglős étlapját, melyen az ételek infamis magyar ortografiával vannak írva. Vigasztalódjék, itt minálunk nem rontják az étlapon a magyarnyelvet, mert nincs magyar étlap. — »Egy palotai veréb.« Legjobb az egész versben ez a két szó: »csirip, csirip.« — B. S. A beküldött szerelmes levélből csak ez az egy sor az eredeti: »Vannak Budapest közt remek nők és méltóztatnám magamat igényökbé.« A többi nem ér semmit. — L. B. »Zenith és Nadir« és »Emlék«. Ilyetén striczipoézist, bocsásson meg, nem mivelünk. — Esztergom. F. I. A küldemény prózai része régi, a versek nem használhatók. Kívánságát illetőleg most nem biztathatjuk. Ha lesz kilátás, tudatni fogjuk e helyen vagy levélben. — Menydergős Fránczi nem elég életere való. Meghalna, mielőtt figyelmet költene.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Státió utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1874.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épllet.)

Hirdetések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ÉS TARSÁ1-ső nemzetközi hirdetmé-
nyi iroda fürdő-utca
1-ső szám.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi

POLLAK.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen.

különösen gyermekeknél, kik a keserű Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ és a Chinin-czukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (ezelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhirű gyógyszerárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el.

Néhány valódi olasz hegedű

eladó Budapesten,

Jozsefváros, ösz-utca 16-ik sz. ajtó 5.,

háztulajdonos

Eperjessynél.

Förlömulhatlan!

Conn L. egyetemes korpa olaja

Gyorsan és biztosan ható gyógyszer mindazokra nézve, kik ama alkalmatlan bajban, **erős korpaképzésben** szenvednek. **Gyors, fényes eredmény** a nélkül, hogy a hajnak ártaná. Egyetlen óvszer az említett bajból eredő fejbőr bekövetkező betegségi ellen.

Bizonyítványok bárki által szemlélhetők.

Ára egy üvegnek 1 fnt 60 kr., a pénz bérment s beküldése vagy utánvét mellett.

Főraktár a föltalálónál Bécsben II, Bezirk, Afrikanergasse Nr. 3.

Ki telket, házat, birtokot, szállodát gyárt stb. venni vagy eladni, bérleni vagy bérbeadni akar;

Ki állomással rendelkezik, vagy állomást keres, bármily szakmában legyen is;

Ki tőkepenzéket kiadni vagy fölvenni akar, nevezetesen nagyobb összegeket (és ha sürgetős);

Ki házassági szövetségre akar lépni, legyen nő vagy férfi;

Ki valamely üzletbe mint résztvevő-társ belépni, vagy társat keres,

Ki egyáltalában bármily hirdetést egy vagy más hirlapba beiktatni kíván: helyben v. a távolban, az forduljon

Láng Lipót és társ

I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatalához

Budapest, fürdő-utca 1. szám.

Ugyanott mindenkinek lelkiismeretesen tanács adatik: melyek minden egyes esetről a legezélszerűbb hirlapok;

Ugyanott minden hirdetést külföldijazás nélkül szerkesztetek és czélszerűen felszereltetnek;

Ugyanott a hirdetést ára ugyanaz, melyet minden hirlap közvetlenül számít;

Ugyanott végre minden a legnagyobb titoktartás mellett eszközöltetik, és a beérkező ajánlatok felbonthatlanul az illető beiktatóknak kiszolgáltatnak;

Ugyanott minden megbízások a legcsekélyebbtől a legnagyobbikig a legpontosabban fogantatottatnak, miért kezkesedik a fentebbi szilárdíthetű czég.

Pénzelölögek

azonnal, mindennem sorsjegyekre és állampapírokra u. m. arany-, ezüst, ékszerre és zá-

logjegyekre, a legelőcsőbb feltételek mellett.

Kölcsönök

házakra Budapesten, és földbirtokra Magyarországon minden összeg 6000 orintál egész egy miliom; 33 év;

törlesztésre 6% mel et

Bővebb felvilágosítást ad **Láng Lipót és társa**

I. nemzetközi hirdetés felvételi hivatal. Budapest, Fürdő-utca 1. szám.

P É N Z

minden nagyságban, sorsjegyekre, és állampapírokra a tőzsdei állás szerint, részvények, zálog-, letéti jegyekre, arany, ezüst és ezüstpenzre,

országút 39. szám alatt a museum mellett.

A pénz havi részletekben is visszafizethető.